

EMBER
QUEEN

LAURA SEBASTIAN

EMBER QUEEN

Vlammen doven uit, maar één vonk is genoeg
voor een revolutie.

Vertaald door Jen Minkman

Ember Queen
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Laura Sebastian
Oorspronkelijke titel: Ember Queen
Vertaling: Jen Minkman

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Marieke Veringa

Eerste uitgave december 2021
ISBN 978-94-92585-96-7
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOOR ALLE MEISJES

die nooit het gevoel hadden dat ze sterk genoeg waren
om de heldin in hun eigen verhaal te zijn.

Je bent wél sterk genoeg.

OUD-KALOVAX

OZARISCHE OCEAAN

RAJINKA*

EFCOURT

GRANIA

PESCARIN

ETRALIA

BRAKKA

TRISKELZEE

HAPTANIA

STACRIVERO

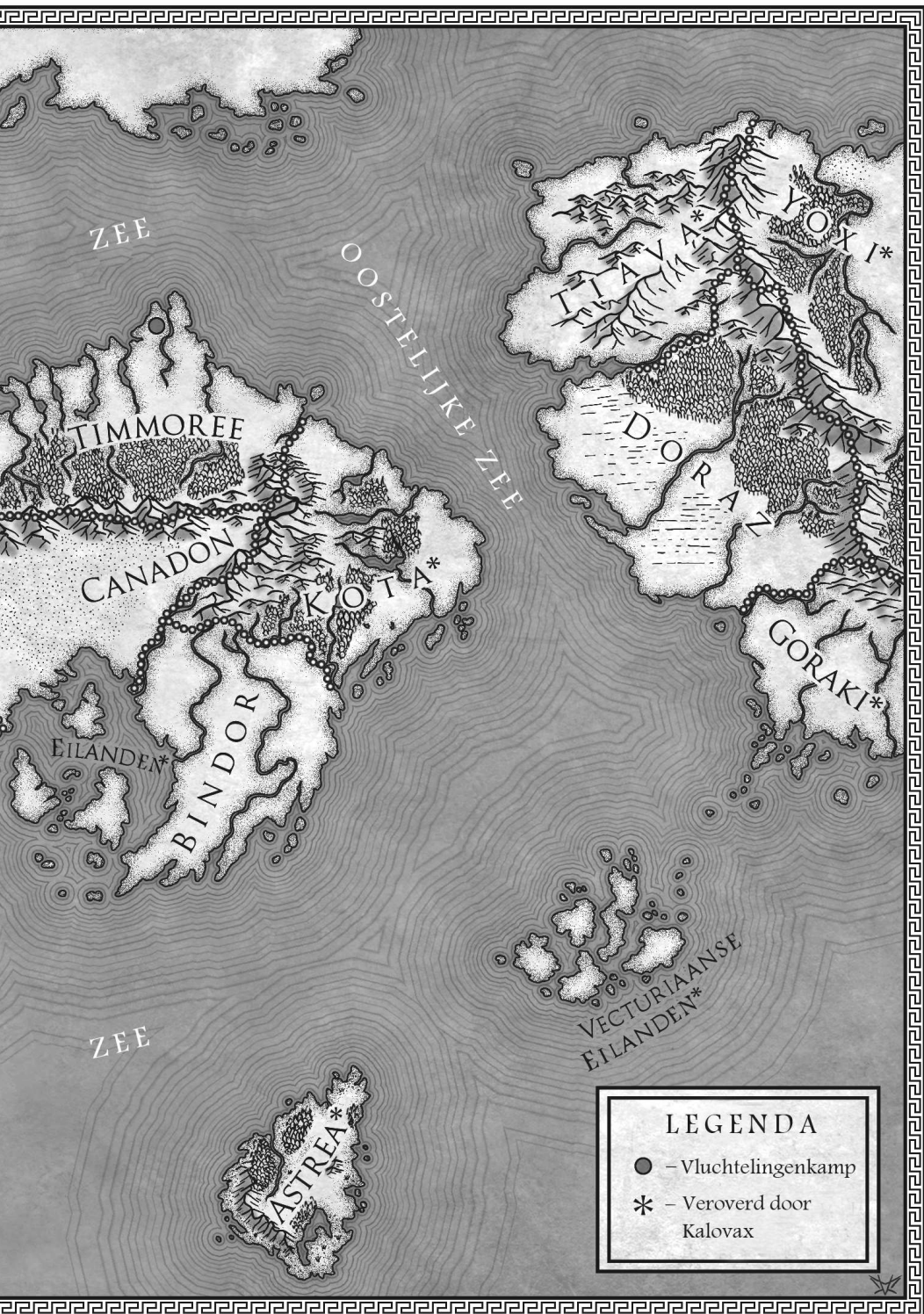
MANADOL

ORIANA

LYRIA*

SISTEN A

CALODEAAN

LEGENDA

- - Vluchtelingenkamp
- * - Veroverd door Kalovax

N

HOOFDSTAD

VEREENWOUD

GARTUANWOUD

ETTAWOUD

SESTIA

TRILLA

AARDEMIJN

VUUR MIJN

Savria Rivier

LUCHTMIJN

OVELGAN LANDGOED

PEREAWOUD

DAIZIA GEBERGTE

Culane

WATER MIJN

LEGENDA

- ★ - HOOFDSTAD
- - MIJNEN

PROLOOG

EEN GROOT DEEL VAN MIJN eerste zes levensjaren was ik bang voor de troon van mijn moeder, zoals de meeste kinderen bang zijn voor monsters die onder hun bed op de loer liggen. Het was een angstaanjagend ding om te zien: groot en schimmig zwart, met scherpe randen, uitgesneden om op donkere vlammen te lijken. Ik weet nog dat ik doodsangsten uitstond als ik hem aanraakte.

Elke dag zag ik mijn moeder op die troon zitten en ik geloofde dat hij haar daar gevangen hield, met vingers van obsidiaan die zich begroeven in haar huid. Ik zag hoe hij haar veranderde in iemand anders, iemand die ik niet herkende. Weg was de vrouw die het middelpunt was van mijn wereld, de zachte moeder die mijn voorhoofd kuste en me op schoot had, die me elke avond in slaap zong. Op de troon nam een vreemde haar lichaam over; haar stem klonk luid, haar rug was kaarsrecht. Ze sprak zorgvuldig en gezaghebbend zonder een zweem van een lach in haar stem. Toen de troon haar eindelijk liet gaan, was ze uitgeput.

Nu ik ouder ben, weet ik dat de troon geen monster was, zoals ik dacht. Ik weet dat hij geen fysieke grip op mijn moeder had. Ik weet dat elke keer wanneer ze op die troon zat, ze nog steeds zichzelf was. Maar ik begrijp ook dat ik op een bepaalde manier gelijk had. Ze was nooit helemaal dezelfde persoon als ze op die troon zat in plaats van ergens anders.

Gewoonlijk was mijn moeder alleen van mij, maar als ze op die troon zat, was ze van iedereen.

AFREKENING

DE ZON SCHIJNT VERBLINDEND ALS ik op zwakke benen de ingang van de grot uit stap. Ik til een zware, pijnlijke arm op om mijn ogen te beschermen, maar de inspanning van zelfs dat kleine gebaar laat de wereld om me heen draaien. Mijn knieën knikken en de grond komt op me af, hard en scherp met stenen. Het doet pijn, maar o, het voelt zo goed om te liggen, om frisse lucht in mijn longen te hebben, om licht te hebben, ook al is het te veel in één keer.

Mijn keel is zo droog dat het zelfs pijn doet om te ademen. Er zit aangekoekt bloed op mijn vingers, op mijn armen, in mijn haar. Vaag besef ik dat het van mij is, maar ik kan niet zeggen waar het vandaan komt. Mijn herinneringen zijn een woestijn. Ik herinner me dat ik de grot binnenstapte, dat ik de stemmen van mijn vrienden me hoorde smeken om terug te komen. En toen... niets.

‘Theo,’ roept een stem, bekend maar zo ver weg. Duizend voetstappen klinken op de grond, en elke stap doet mijn hoofd bonzen. Ik deins terug voor het geluid en kruip verder in elkaar.

Handen raken mijn huid aan – mijn polsen, de hartslag achter mijn oor. Ze zijn zo koud dat ik kippenvel krijg op mijn huid.

‘Is ze...’ zegt een stem. Blaise. Ik probeer zijn naam te zeggen, maar er komt niets uit.

‘Ze leeft, maar haar hartslag is zwak en haar huid voelt koortsig aan,’ zegt een andere stem. Heron. ‘We moeten haar naar binnen brengen.’

Armen tillen me op en dragen me – Herons armen, denk ik. Weer probeer ik te spreken, maar ik kan niet eens een geluid maken.

‘Art, je mantel,’ zegt Heron. Ik voel zijn borst tegen mijn wang

rommelen bij elk woord. ‘Bedek haar hoofd ermee. Haar ogen zijn overgevoelig.’

‘Ja, dat weet ik nog,’ zegt Art. Stof ritselt en haar mantel valt over mijn ogen, mijn wereld opnieuw in duisternis dompelend.

Ik laat me erin vallen. Mijn vrienden hebben me bij zich en dus ben ik veilig.

De volgende keer dat ik mijn ogen open, lig ik op een veldbed in een tent. Het licht van de felle zon wordt gefilterd door dik wit katoen, zodat het draaglijk is. Het bonzen in mijn hoofd is er nog steeds, maar het is nu dof en ver weg. Mijn keel is niet langer droog en rauw, en als ik me concentreer, krijg ik een wazige herinnering aan Artemisia die water in mijn open mond giet. Het kussen onder mijn hoofd is nog vochtig van waar ze ernaast goot.

Nu ben ik echter alleen.

Ik dwing mezelf rechtop te gaan zitten, ook al wordt de pijn die door al mijn zenuwen galmt daardoor erger. De Kalovaxiërs zullen vroeg of laat terugkomen, en wie weet hoelang Cress Søren in leven zal houden? Er is zoveel wat gedaan moet worden en lang niet genoeg tijd om alles te doen.

Ik zet mijn blote voeten op de grond en duw mezelf overeind. Terwijl ik dat doe, gaat de tentflap open en Heron stapt naar binnen, zijn lange gestalte bukkend om door de lage opening te passen. Als hij ziet dat ik wakker ben en rechtop sta, aarzelt hij. Hij knippert een paar keer om er zeker van te zijn dat hij het zich niet inbeeldt.

‘Theo,’ zegt hij langzaam, terwijl hij de klank van mijn naam uitprobeert.

‘Hoelang is het geleden?’ vraag ik hem rustig. ‘Dat ik de mijn ben binnengegaan?’

Heron peilt me een ogenblik. ‘Twee weken,’ zegt hij dan. De woorden komen binnen als een stormram en ik ga weer op het bed zitten.

‘Twee weken,’ herhaal ik. ‘Het voelde als uren, misschien dagen.’

Heron kijkt daar niet heel erg van op. Waarom zou hij ook?

Hij heeft hetzelfde meegemaakt.

‘Weet je nog of je hebt geslapen?’ vraagt hij me. ‘Gegeten?’

Gedronken? Dat je moet op zeker moment wel gedaan hebben, anders zou je er veel slechter aan toe zijn.'

Ik schud mijn hoofd en probeer te bevatten wat ik me wél herinner, maar er is maar weinig dat duidelijk genoeg bij me opkomt om me aan vast te houden. Flarden van details, geesten die niet echt kunnen zijn, vuur dat mijn aderen doorstroomt. Maar niets meer dan dat.

'Je had me moeten achterlaten,' zeg ik tegen hem. 'Twee weken... Het leger van Cress kan nu elk moment terugkomen, en Søren...'

'Leeft nog, volgens de laatste verslagen,' onderbreekt Heron me. 'En de Kalovaxiërs hebben geen orders gekregen om hier terug te keren.'

Ik staar hem aan. 'Hoe kun je dat nou weten?' vraag ik.

Hij haalt een scheve schouder op. 'Spionnen,' zegt hij, alsof het een voor de hand liggend antwoord is.

'Wij hebben geen spionnen,' zeg ik langzaam.

'Wij hadden geen spionnen. Maar we ontvingen nieuws dat de nieuwe Theyn in zijn nieuwe landhuis verbleef, twee dagen rijden hiervandaan. We zijn erin geslaagd een aantal van zijn slaven over te laten lopen voordat ze terug gingen naar de hoofdstad. We hebben net ons eerste bericht ontvangen. De Theyn heeft nog geen troepen teruggeroepen. Trouwens, de overgrote meerderheid van het leger is vertrokken. Alleen Blaise, Artemisia, Erik, Dragonsbane en ik zijn er nog, plus een groep die nog herstellende is van de strijd. Maar zelfs zij zullen zich over een dag of twee samen met Dragonsbane in veiligheid brengen.'

Ik hoor hem nauwelijks, want ik probeer nog steeds aan het idee van spionnen te wennen. Het enige waar ik aan kan denken is Elpis; wat er de laatste keer gebeurde toen ik iemand een spion maakte.

'Ik heb niet ingestemd met het gebruik van spionnen,' zeg ik hem.

'Jij was de mijn binnengelopen op de dag voordat dat plan werd bedacht,' zegt Heron, zijn stem vlak. 'Je was niet in de buurt om wat dan ook goed te keuren en er was geen tijd om te wachten tot je terug zou komen. Als je al terug zou komen.'

Een antwoord blijft steken in mijn keel en ik slik de woorden in. 'Als ze sterven...'

'Dan was het een noodzakelijk risico,' zegt Heron. 'Ze wisten dat toen ze zich vrijwillig aanboden. Trouwens, de Kaiserin is niet zo paranoïde als de Kaiser, voor zover we weten. Ze denkt dat jullie dood zijn, ze denkt dat wij geen bedreiging vormen, ze heeft Søren. Ze denkt

dat ze gewonnen heeft en dus begint ze slordig te worden.’

De Kaiserin. Zal er ooit een dag komen dat ik die titel hoor en eerst aan Cress denk en niet aan Kaiserin Anke?

‘Je zei dat het leger vertrokken is,’ zeg ik. ‘Waarheen?’

Heron ademt langzaam uit. ‘Je hebt heel wat gekibbel gemist toen je weg was – ik zou bijna jaloers worden. De Vecturiaanse leider heeft zijn dochter Maile gestuurd om ons te helpen, samen met zijn troepen. Nu Søren weg is, hebben zij en Erik de meeste gevechtservaring, maar ze zijn het nergens over eens. Erik wil rechtstreeks naar de hoofdstad marcheren om de stad in te nemen en Søren te redden.’

‘Dat is dwaasheid,’ zeg ik hoofdschuddend. ‘Dat is precies wat ze verwachten, en zelfs als dat niet zo was, hebben we niet genoeg manschappen voor zo’n aanval.’

‘Dat is precies wat Maile ook al vond,’ zegt Heron, terwijl hij zijn hoofd schudt. ‘Ze zei dat we beter door konden marcheren naar de Aardemijn.’

‘Maar dat kunnen we niet doen zonder langs de dichtstbevolkte steden te komen, zonder zelfs maar de dekking van bossen of bergen,’ zeg ik. ‘Op die manier kunnen we er nooit voor zorgen dat we niet ontdekt worden en dan zal Cress een leger klaar hebben staan om ons bij de Aardemijn te ontmoeten.’

‘Dat is precies wat Erik zei,’ zegt Heron. ‘Zie je wel, je bent alweer helemaal bijgepraat.’

‘Dus wie heeft er gewonnen?’ vraag ik.

‘Niemand,’ zegt Heron. ‘Er is besloten dat we de troepen naar de steden langs de Savriarivier moeten sturen. Geen van die steden is dichtbevolkt, maar we zijn dan in staat om de Kalovaxiërs in bedwang te houden, hun slaven te bevrijden, onze manschappen aan te vullen en ook wapens en voedsel te verzamelen. En het belangrijkste is dat we hier niet met onze troepen als makkelijk doelwit blijven zitten wachten.’

‘Zoals wij nu doen, bedoel je,’ zeg ik, terwijl ik over mijn slapen wrijf. De opkomende hoofdpijn heeft deze keer niets met de mijn te maken. ‘En nu ben ik hier om de eindbeslissing te nemen, zeker.’

‘Later,’ zegt hij. ‘Zodra je zelf weer goed kunt lopen.’

‘Ik red me wel,’ zeg ik tegen hem, snibbiger dan noodzakelijk.

Heron kijkt me wantrouwend aan. Hij opent zijn mond, maar sluit hem snel weer en schudt zijn hoofd.

‘Als er iets is wat je me wilt vragen over de mijnen: ik herinner me niets,’ zeg ik hem. Het laatste wat ik me herinner is dat ik naar binnen ging, daarna is alles een waas.

‘Je zult het je op zeker moment wel weer herinneren,’ zegt hij. ‘In goede of slechte tijden. Maar ik weet dat ik nooit over mijn ervaring wil praten. Ik ging ervanuit dat jij er net zo over zou denken.’

Ik slik en duw de gedachte weg. Hier denk ik een andere dag wel over na; ik heb nu al te veel problemen. ‘Maar er zit je iets dwars,’ zeg ik tegen Heron. ‘Wat is er?’

Hij overweegt de vraag een ogenblik in zijn hoofd. ‘Heeft het gewerkt?’ vraagt hij.

Even weet ik niet wat hij bedoelt, maar dan herinner ik me plotse-ling de reden waaróm ik de mijnen in ben gegaan: de zwakke macht die ik eerder over vuur had, de bijwerking van Cress’ vergif. Ik ging de mijn in om mijn kracht op te eisen, in de hoop dat ik genoeg van die kracht zou hebben om tegen Cress op te kunnen als de tijd daar is.

Heeft het gewerkt? Er is maar één manier om daar achter te komen.

Ik hou mijn linker handpalm omhoog en roep het vuur op. Nog voor ik mijn vingers openvouw, voel ik al hitte opborrelen, sterker dan ik ooit gevoeld heb. Het lukt gemakkelijk als ik het oproep, alsof het vuur een deel van mij is, altijd wachtend, net onder de oppervlakte. Het brandt feller, voelt heter aan, maar het is meer dan dat. Om het hem te laten zien, gooi ik de vlam in de lucht en hou hem daar, zwevend maar nog steeds flakkerend en helder. Herons ogen worden groot, maar hij zegt niets als ik mijn hand ophef en hem buig. De vuurbal doet me na en begint er net zo uit te zien als een hand. Als ik mijn vingers beweeg, doet hij elke beweging na. Ik maak een vuist en de vlam doet het ook.

‘Theo,’ zegt hij, zijn stem schor en fluisterend. ‘Ik heb de omvang van Ampelio’s kracht gezien toen hij me trainde. Hij zou dat niet kunnen.’

Ik slik en pak de vlam weer vast, smoor hem in mijn greep en verander hem in as in mijn hand.

‘Als je het niet erg vindt dat ik het vraag, Heron...’ zeg ik, mijn blik gericht op het donkere pigment dat zich net als de askroon over mijn huid heeft uitgesmeerd. ‘Is Mina nog hier? Zij is...’

‘De genezer,’ vult hij aan met een knik. ‘Ja, ze is er nog. Ze heeft geholpen met de gewonden. Ik ga haar wel zoeken.’

Als hij weg is, veeg ik de as van mijn handen en laat het op de vloer

vallen.

Tegen de tijd dat Mina de tent binnenkomt, voelt het weer goed om rechtop te staan, hoewel mijn lichaam nog steeds niet helemaal als het mijne aanvoelt. Elke beweging en elke ademhaling voelt als een marteling, elke spier doet pijn. Mina moet het gemerkt hebben, want ze werpt een blik op me en glimlacht alwetend.

‘Dit is normaal,’ zegt ze. ‘Toen ik uit de mijn kwam, zeiden de priesteressen dat de goden me gebroken hadden en opnieuw geschapen. Dat leek wel ongeveer samen te vatten hoe ik me voelde.’

Ik knik en laat me weer op mijn veldbed zakken.

‘Hoelang gaat dit duren?’ vraag ik haar.

Ze haalt haar schouders op. ‘Mijn pijn hield een paar dagen aan, maar het verschilt.’ Ze pauzeert en kijkt me aan. ‘Wat je hebt gedaan was ongelooflijk dwaas. De mijn ingaan toen je al een zekere mate van macht bezat, toen je al half gevuld was met die macht... op die manier vraag je erom om waanzinnig te worden. Dat besef je toch wel?’

Ik kijk naar de grond. Het is alweer een tijdje geleden dat ik een standje heb gekregen van iemand die bezorgd is om mijn welzijn. Ik zoek in mijn gedachten naar de laatste persoon die dit deed; het zou heel goed mijn moeder kunnen zijn geweest. Ik neem aan dat Hoa het ook weleens heeft gedaan, op haar woordeloze manier.

‘Ik kende de risico’s,’ zeg ik.

‘Jij bent de koningin van Astrea,’ vervolgt ze, alsof ik niets heb gezegd. ‘Wat zouden we zonder jou moeten aanvangen?’

‘Jullie zouden zijn doorgedaan,’ zeg ik, luider deze keer. ‘Ik ben maar één persoon. We hebben veel meer mensen verloren in de oorlog, veel meer in de belegering zelf, inclusief mijn moeder. We hebben altijd volgehouden. Mijn dood zou geen verschil hebben gemaakt.’

Mina geeft me een vlakke blik. ‘Het was nog steeds dwaas,’ benadrukt ze. ‘Maar ik denk dat het ook moedig was.’

Ik haal mijn schouders weer op. ‘Wat het ook geweest mag zijn, het heeft gewerkt,’ zeg ik.

Ik laat haar hetzelfde zien als wat ik Heron heb laten zien: hoe ik niet alleen vuur kan oproepen, maar het in een verlengstuk van mezelf kan veranderen. Mina kijkt me de hele tijd met samengeknepen lippen aan en zegt geen woord, tot ik klaar ben en de as weer over de grond verspreid.

‘En je hebt geslapen,’ zegt ze, meer tegen zichzelf dan tegen mij.

‘Nogal zwaar, als ik het goed begrijp,’ zeg ik droogjes.

Ze stapt naar me toe. ‘Mag ik je voorhoofd voelen?’ vraagt ze.

Ik knik, en ze drukt met de rug van haar hand tegen mijn voorhoofd.

‘Je bent niet warm,’ zegt ze voor ze haar hand uitsteekt om het enkele lokje wit in mijn kastanjebruine haar aan te raken.

‘Dat zat er eerder al,’ zeg ik haar. ‘Na het gif.’

Ze knikt. ‘Ik herinner het me. Niet zoals het haar van de Kaiserin, hè? Maar ik neem aan dat je dat aan Artemisia te danken hebt – als zij haar eigen gave niet zo snel op je had aangewend om het gif te ontkrachten, zou het je veel meer hebben aangetast. Als het je niet ter plekke had gedood, dan had de mijn dat zeker wél gedaan.’

‘Je hebt Cress – de Kaiserin – zelf niet gezien,’ zeg ik, en ik verander van onderwerp. ‘Maar je zult inmiddels wel verhalen over haar macht gehoord hebben.’

Mina denkt erover na. ‘Ik heb verhalen gehoord,’ zegt ze voorzichtig. ‘Hoewel ik vind dat verhalen vaak overdreven zijn.’

Ik herinner me dat Cress de Kaiser doodde door alleen haar gloeiende handen om zijn keel te leggen, de manier waarop ze met haar vingertoppen as over het bureau veegde. Ze straalde kracht uit op een manier die ik nog nooit geëvenaard heb gezien. Ik weet niet hoe iemand in een verhaal zou kunnen overdrijven wat ik met mijn eigen ogen heb gezien.

‘Het is alsof... ze niet eens een beróép hoeft te doen op haar gave. Ze doodde de Kaiser in een paar seconden met haar blote handen,’ zeg ik.

‘En je voelt je nog steeds niet sterk genoeg om het tegen haar op te nemen,’ raadt Mina.

‘Ik denk dat niemand dat is,’ geef ik toe. ‘Heb je ooit gehoord van Wachters die zo moeiteloos doden?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Ik heb überhaupt niets gehoord over Wachters die mensen doden,’ zegt ze. Dat was niet de manier waarop ze werkten. Als iemands misdaden ooit de doodstraf rechtvaardigden, werd die met meer alledaagse middelen uitgevoerd. Wachters hebben nooit een executie verricht met de krachten die de goden hun hadden gegeven. Het zou een soort heiligschennis zijn, een perversie van iets dat gewijd is.

Ik denk aan Blaise die het slagveld opging in de wetenschap dat

hij had kunnen sterven, maar vastbesloten was om zoveel mogelijk Kalovaxiërs te doden voor hij stierf. Was dat een perversie van zijn gave? Of zijn de normen nu anders, in tijden van oorlog?

‘De kinderen die ik eerder zag, die je aan het testen was,’ zeg ik, terwijl ik me de jongen en het meisje herinner die dezelfde onstabiele kracht als Blaise hadden gehad. ‘Hoe gaat het met ze?’

‘Laius en Griselda,’ zegt ze. ‘Het gaat hen zo goed als verwacht kan worden, denk ik. Angstig en getraumatiseerd door de gruwelijke experimenten die de Kalovaxiërs op hen hebben uitgevoerd, maar ze zijn sterk in meer dan één opzicht.’ Ze pauzeert even. ‘Jouw hypothetische vriend is behulpzaam geweest. Ze mogen hem, hoe afstandelijk hij ook kan zijn. Het is echt bijzonder om te ontdekken dat je niet zo alleen op de wereld bent als je altijd dacht.’

Toen ik Mina over Blaise vertelde, noemde ik hem alleen hypothetisch, maar dat had ze snel genoeg door. Nu lijkt het erop dat ze precies weet wie hij is. Maar ze is in ieder geval niet bang voor hem, en ook niet voor Laius en Griselda.

‘Heb je nog iemand anders over je bevindingen verteld?’ vraag ik haar.

Ze tuit haar lippen. ‘Ik heb geen bevindingen, Hoogheid,’ zegt ze schouderophalend. ‘Alleen een hypothese, en dat is niet genoeg reden om iedereen in rep en roer te brengen. Mensen zijn bang voor wat ze niet begrijpen, en in tijden als deze kan angst leiden tot gevaarlijke beslissingen.’

Als de mensen wisten hoe sterk en hoe onstabiel Blaise, Laius en Griselda zijn, zouden ze hen misschien vermoorden. In feite wist ik dit al, maar nu ik het haar zo hoor zeggen, stokt de adem in mijn keel.

‘Iedereen zag wat Blaise op het schip heeft gedaan,’ zeg ik. ‘Ze zagen hoe hij zichzelf en iedereen om zich heen bijna vernietigde. Ze hebben hem daarna geen pijn meer gedaan.’

‘Nee,’ beaamt ze. ‘Ik kan me zelfs voorstellen dat ze nog eeuwenlang volksliedjes zullen zingen over die daad, maar er is niemand gewond geraakt. Hij is nu een held in hun ogen. Een held die zo machtig was dat hij zichzelf niet kon beheersen, maar toch: een held. Vergeet nooit, dat dat in een oogwenk kan veranderen.’

IMPASSE

MINA DENKT DAT EEN WANDELING me wel goed zou doen, en hoewel mijn lichaam hevig tegen het idee protesteert, neem ik haar suggestie aan. Ik moet met het grootste deel van mijn gewicht op Heron steunen, en zelfs dan nog schreeuwen mijn spieren van de pijn bij elke stap, maar ik kan niet ontkennen dat de frisse lucht in mijn longen en de zon op mijn huid die pijn waard zijn. En terwijl ik loop, beginnen mijn spieren lossler te worden en wordt de pijn in mijn ledematen wat draaglijker.

Het is vreemd om het kamp bij de mijn zo leeg te zien; een verlaten stad van lege barakken waarvan er slechts een handvol nog bezet worden door zieken en gewonden. Heron wijst aan welke barakken als ziekenboeg dienen als we langslopen, maar ik heb zijn aanwijzingen niet nodig. Het is duidelijk te horen aan de geluiden die door de muren sijn – de hoestbuien, de zachte kreten, het gejammer. De geluiden dreigen me te verdrinken in een zee van schuldgevoel.

Zoveel meer hebben het er levend vanaf gebracht, zeg ik tegen mezelf. Zoveel meer zijn er vrij.

Heron probeert me af te leiden door me te wijzen op andere gebouwen die de strijd hebben overleefd. Voedsel wordt gerantsoeneerd en geserveerd in de oude eetzaal, zegt hij, en een groep mannen en vrouwen die achter zijn gebleven hebben zich vrijwillig aangemeld om te jagen en te verzamelen om te voorkomen dat onze voorraden te snel uitgeput raken. Als we vertrekken om de troepen in te halen, nemen we meer voedsel mee.

Zelfs de oude slavenverblijven zijn in gebruik genomen, hoewel niemand daar natuurlijk wil slapen – in plaats daarvan zijn ze ontdaan

van meubels en ketenen en opnieuw ingericht tot wapenopslag en een plek om te trainen, ver weg van de overweldigende hitte van de zon.

‘Wie traint er?’ vraag ik Heron, als hij me een van de nieuw heringerichte trainingskamers aanwijst. ‘Ik dacht dat de troepen vertrokken waren.’

‘Niet allemaal,’ antwoordt hij voorzichtig. ‘De meeste gezegende mensen die we in de mijnen vonden, pikten de training snel op, en er waren een paar oudsten die megingen om te helpen hun training voort te zetten, maar er waren anderen die meer hulp nodig hadden.’

Gezegend. Er waren meer dan een dozijn gezegende Astreanen die de Kalovaxiërs in dit kamp gevangen hielden. Om op te experimenteren, herinner ik me, hoewel de gedachte me doet huiveren. Ik heb het bewijs zelf gezien: afgesneden huid, afgehakte vingers en tenen... bij één man was zelfs zijn oog verwijderd.

‘Hebben ze zo snel al getraind?’ vraag ik verbaasd. Toen ik de grot binnenging, was geen van hen in staat geweest om zelfs maar door het kamp te lopen, laat staan te vechten.

‘Ik heb geholpen met de lichamelijke genezing,’ zegt Heron schouderophalend. ‘Maar de mentale en emotionele wonden zijn een andere zaak. Veel van hen zagen de training als een manier om te genezen. Dat wilden ze. Art, Blaise en ik hebben daarvoor gezorgd, samen met een paar van de Astreaanse oudsten die bekend waren met de training, ook al waren ze zelf geen Wachters. Ze zijn natuurlijk nog niet volledig getraind, maar ze hebben goede vooruitgang geboekt in de korte tijd die we hadden. En ze zijn zelfs op dit moment nog bezig met bijleren.’

Artemisia vertelde me eens wat ze voelt als ze doodt, hoe goed het voelt om iets terug te nemen. Het lijkt erop dat ze daarin niet de enige is.

‘Ik moet binnenkort ook beginnen met trainen,’ zeg ik.

‘Laten we eerst maar eens zorgen dat je zelfstandig kunt lopen,’ antwoordt Heron.

Ik word uit mijn gedachten opgeschrikt door een paar armen die om mijn middel worden geslagen en me van de grond tillen om me rond te draaien. Ik voel een gil in mijn keel omhoog komen, maar voordat ik die kan uiten, hoor ik de stem van de eigenaar van deze armen, die ik herken.

‘Welkom terug in het land van de levenden,’ zegt Erik, terwijl hij me weer neerzet.

Ik draai me naar hem toe en sla mijn armen om zijn nek. ‘Wil je geloven dat ik je gemist heb?’ vraag ik hem met een lach.

‘Ik zou het niet geloven als je zei dat je me níét gemist hebt,’ antwoordt hij, terwijl hij me stevig omhelst.

‘Voorzichtig met haar!’ roept Heron streng. ‘Ze is een beetje kwetsbaar op het moment.’

Erik spot. ‘Koningin Theodosia? Ik heb rotsblokken gezien die breekbaarder zijn.’

Ik glimlach, maar wring me voorzichtig uit Eriks omhelzing. ‘Dat waardeer ik, maar hij heeft wel een punt.’

Zodra ik het zeg, stapt Erik achteruit en bekijkt me van mijn top tot teen. ‘Je ziet er wel uit alsof je door een hel bent gegaan,’ zegt hij. ‘Of twee.’

‘Misschien wel drie,’ geef ik toe.

‘Theo!’ roept een nieuwe stem, en ik draai me om zodat ik Artemisia aan zie komen, die op me af komt rennen met een glanzende dolk aan haar heup en haar blauwe haar dat achter haar aan golft.

In tegenstelling tot Erik weet ze dat ze me niet moet omhelzen. In plaats daarvan geeft ze me een onhandig, licht klopje op mijn schouder. ‘Hoe gaat het met je?’ vraagt ze voorzichtig.

‘Ik leef nog, en dat is meer dan we hadden mogen verwachten,’ zeg ik haar met een glimlach. ‘En het heeft gewerkt.’

Haar glimlach breidt zich uit. ‘Dat mag ik hopen,’ zegt ze. ‘Anders zou je nieuwe bijnaam nogal stom gekozen zijn.’

Ik frons en kijk van haar naar Erik en Heron. ‘Mijn nieuwe bijnaam?’ herhaal ik.

Ze glimlachen elkaar toe, maar het is Artemisia die een dramatische buiging maakt, gevolgd door en Heron.

‘Heil aan Theodosia,’ zegt ze. ‘Koningin van Vuur en Furie.’ De drie komen overeind met een bijpassende glimlach, maar het is geen grapje, hoe luchtig ze het ook probeert te maken. Koningin van Vuur en Furie. Het is een harde bijnaam. Een sterke, ja, maar ook bruto. Voor de eerste keer begrijp ik dat dit mijn nalatenschap zal zijn, of ik nu slaag of faal. Ik denk aan al de schilderijen die van mijn moeder gemaakt zijn, geschilderd in zachte aquareltinten en met haar gekleed in golvende japonnen van chifon. Ik denk aan de gedichten die ter ere van haar zijn geschreven, odes aan haar schoonheid, vriendelijkheid

en zachte geest. De Koningin van de Vrede, noemden ze haar. Een heel ander soort koningin.

Iets vlamt op in mijn geheugen, zich een weg banend door de mist van de mijnen.

‘Ik stierf als Koningin van de Vrede, en de vrede stierf met mij,’ zei mijn moeder. ‘Maar jij bent de Koningin van Vuur en Furie, en jij zult hun wereld in vuur en vlam zetten.’

Ik weet niet wat ik zag in de mijn, of het de geest van mijn moeder was of gewoon mijn verbeelding, maar ik weet wel dat ik deze nieuwe naam op de een of andere manier al had gehoord voordat hij was verzonnen, en die gedachte geeft me een ongemakkelijk gevoel.

We kunnen geen plannen maken zonder Blaise, dus stuur ik de anderen om de leiders te verzamelen die in het kamp zijn gebleven en ga ik zelf naar de trainingsbarakken waar Blaise volgens verhalen bijna al zijn tijd doorbrengt. Heron wilde niet dat ik alleen zou gaan, maar ik verzekerde hem dat ik me goed genoeg voelde om het kamp door te lopen zonder op hem te leunen, en hij stemde in.

Eerlijk gezegd weet ik niet of ik dat wel kan. Hoewel ik me beter voel, is elke stap zwaar. Maar ik heb liever deze pijn te verduren dan dat Heron of iemand anders erbij is als ik Blaise weer zie.

‘Doe dit niet. Verlaat me niet,’ had hij gezegd, voordat ik de mijn in was gegaan. Zijn laatste woorden aan mij, niet lang nadat ik een soortgelijke smeebede aan hem had gericht. Geen van ons beiden had geluisterd.

Schuldgevoel overspoelt me als ik me herinner hoe zijn stem brak, hoe verloren hij keek op dat moment, alsof ik de laatste draad had doorgesneden die hem aan dit leven bond. Alsof hij niet al vastbesloten was om dat leven achter zich te laten.

Hij was de eerste die wegliep, houd ik mezelf voor. Hij liep twee keer de dood tegemoet toen ik hem vroeg – smeekte, zelfs – om het niet te doen. Hij mag niet boos op mij zijn omdat ik hetzelfde gedaan heb.

En nu? Tegen alle verwachtingen in zijn we er allebei nog, en nu moeten we de consequenties daarvan onder ogen zien.

Ik vind de barak die Heron beschreef, een stukje bij de andere

gebouwen vandaan en met de overblijfselen van een hek nog begraven in de grond.

Ik herinner me het gezien te hebben tijdens de strijd: een groot zwart hekwerk dat rood glinsterde in de zon. Søren legde uit dat het hek gemaakt was van ijzer vermengd met vuurstenen, maar het is nu afgebroken.

Als ik de deur iets openduw, zie ik dat de ruimte donker is, alleen verlicht door een grote kaars in het midden, die fel genoeg schijnt om Blaise, Laius en Griselda te verlichten. Die twee zijn nog steeds vel over been, maar er is een nieuwe zachtheid in hun gezichten te zien en hun huid heeft wat van zijn bleekheid verloren – hoewel dat grotendeels kan liggen aan het kaarslicht dat erop valt. Zelfs dat is niet genoeg om de donkere schaduwen onder hun ogen te verbergen.

Dezelfde schaduwen die Blaise heeft; bewijs dat ze niet slapen.

Ze zijn sterker dan de laatste keer dat ik hen zag. Dat blijkt wel uit de manier waarop Griselda door de lucht springt en een vuurbal zo groot als mijn hoofd naar de stenen muur gooit. Hij verdwijnt als hij de muur raakt, maar het laat een schroeiplek in zijn kielzog achter. De muren, die nu meer zwart dan grijs zijn, zijn ermee bedekt.

Een ogenblik later landt ze op de grond, voorovergebogen en buiten adem, maar er is een schim van een glimlach op haar lippen te zien, dun en grimmig, maar zeker aanwezig

‘Goed gedaan,’ zeg ik, waarmee ik ze alle drie laat schrikken. Griselda schrikt op en haar blik vindt me. Ze kan niet veel ouder zijn dan vijftien, niet veel jonger dan ik. Plotseling bedenk ik me dat als er twee weken zijn verstreken sinds ik de mijnen ben ingegaan, en dat ik nu zeventien ben.

‘Majesteit,’ zegt Griselda, terwijl ze een onhandige buiging maakt, een tel later gevolgd door een buiging van Laius.

‘Dat is niet nodig,’ zeg ik tegen ze, voordat ik mezelf dwing Blaise aan te kijken.

In tegenstelling tot hen ziet hij er nog precies hetzelfde uit als toen ik hem voor het laatst zag – dezelfde vermoeide, groene ogen en harde, verstrakte kaaklijn. Maar de manier waarop hij naar me kijkt, voelt echt als een stomp in mijn maag. Hij kijkt naar me alsof ik een geest ben en hij niet weet of hij bang of opgelucht moet zijn.

‘Ben je bang voor me?’ vroeg hij me ooit, en ik moest toegeven dat dat zo was. Hij kan nu niet bang voor mij zijn – niet op dezelfde manier

– maar misschien is hij ongerust. Over wat ik zou kunnen zeggen, wat ik zou kunnen doen, hoe ik hem nu zou kunnen breken.

Hij verliet mij eerst, herinner ik mezelf aan dat feit, maar de gedachte is niet zo geruststellend als ik zou willen.

Blaise schraapt zijn keel en kijkt weg. ‘Het is wel zo’n beetje lunchtijd,’ zegt hij, terwijl hij om de beurt van Laius naar Griselda kijkt. ‘Ga wat eten en kom over een uur terug.’

‘Sterker nog,’ zeg ik, ‘waarom nemen jullie niet de rest van de middag vrij? Ik moet Blaise de rest van de dag lenen.’

Blaise schudt zijn hoofd. ‘Een uur,’ benadrukt hij.

Laius en Griselda kijken met grote ogen van mij naar hem. Ik mag dan hun koningin zijn, maar Blaise is hun leraar. Ze haasten zich zo snel als ze kunnen de ruimte uit, voordat ik hem kan tegenspreken. De deur slaat achter hen dicht en het geluid weerkaatst tegen de muren, echoënd in de stilte die na hun vertrek achterblijft. De stilte duurt nog lang voort nadat de echo al is weggestorven, maar uiteindelijk dwing ik mezelf om hem te verbreken.

‘We moeten het eens worden over een strategie,’ zeg ik tegen hem. ‘We komen straks bijeen met de andere leiders om dingen uit te zoeken. Dat gaat langer duren dan een uur.’

Hij schudt zijn hoofd en kijkt me niet aan. ‘Ik kan beter hier mijn tijd doorbrengen.’

‘Ik heb je nodig bij die vergadering,’ zeg ik tegen hem, terwijl de frustratie in mijn borstkas omhoogkomt, heet en verstikkend.

‘Nee,’ zegt hij. ‘Je hebt mij niet nodig.’

Even schieten woorden me tekort. Dit is niet hoe ik me ons wederzien had voorgesteld. ‘Ik dacht dat je op zijn minst blij zou zijn dat ik niet dood ben,’ zeg ik hem uiteindelijk.

Hij kijkt me aan alsof ik hem in zijn gezicht geslagen heb. ‘Natuurlijk ben ik blij, Theo,’ zegt hij. ‘Elk moment dat je daar beneden was, heb ik de goden gesmeekt je terug te laten komen en ik zal ze voor de rest van mijn leven dankbaar zijn dat je hier nu staat.’

‘Ik ga me niet verontschuldigen dat ik die mijn ben binnengegaan,’ zeg ik. ‘Ik wist wat ik deed en ik kende de risico’s, maar het was het waard, voor Astrea. Dat moet jij ook gedacht hebben, toen je in die strijd terecht kwam.’

‘Voor jou,’ zegt hij, de woorden zo scherp als dolken. ‘Ik houd van

Astrea, begrijp me niet verkeerd, maar toen ik op de boeg van dat schip stond en mezelf tot het uiterste dreef, toen ik die strijd aanging in de wetenschap dat ik er misschien niet levend uit zou komen... toen deed ik die dingen voor jou.'

De woorden zijn zowel aanvallend als liefdevol, maar de woede die erachter schuilt laat mijn eigen woede ook groeien. 'Als het echt allemaal voor mij was, zou je geluisterd hebben toen ik zei dat je het niet moest doen,' zeg ik.

Hij schudt zijn hoofd. 'Je hebt een blinde vlek wat mij betreft,' zegt hij, en zijn stem is killer dan ik hem ooit heb gehoord. 'Je oordeelt niet objectief. Heron en Artemisia en zelfs de *prinkiti* zouden me gezegd hebben hetzelfde te doen. Ik heb gedaan wat jij nooit van me had kunnen vragen, en daar ga ik me ook niet voor verontschuldigen. Wanneer de wereld op zijn kop staat en ik nergens zeker van ben, ben ik in elk geval zeker van jou. Het maakt niet uit waar we zijn of tegen wie we vechten, ik vecht altijd voor jou. En jij vecht altijd voor Astrea, boven alles.'

Ik zet een wankele stap achteruit.

'Dat kun je me niet kwalijk nemen,' zeg ik, mijn stem zacht. 'Wat voor koningin zou ik zijn als ik jou – of wie dan ook – boven Astrea zou stellen?'

Hij schudt zijn hoofd en alle woede is uit hem weggevloeid. 'Natuurlijk neem ik het je niet kwalijk, Theo,' zegt hij rustig. 'Ik vertel je alleen hoe ik erin sta.'

Ik kan er niets op terugzeggen, niets dat hem van gedachten kan doen veranderen, niets dat een van ons een beter gevoel zal geven. Na een moment stilte gaat hij door.

'Je hebt mij niet nodig om de strategie te bespreken. Daar heb je Art voor, en Dragonsbane, en de leiders van de andere landen. Je wilt me daar als troost, maar je hebt geen troost meer nodig. Jij hebt mij niet nodig, maar Laius en Griselda wel.'

De woorden voelen als doornen die zich in mijn huid begraven en ik loop weg voordat ik iets zeg waar ik echt spijt van zal krijgen. Maar terwijl ik weer het zonlicht instap en de deur achter me sluit, vraag ik me af of het de woorden zélf waren die zo'n pijn deden, of de waarheid erachter.

BOTSING

DE LAATSTE KEER DAT IK in het oude kantoor van de commandant was, was met Søren, Cress en de Kaiser, en ook al is het sindsdien schoongemaakt, de echo's van wat er gebeurd is, zijn blijven hangen. Het mahoniehouten bureau laat nog steeds een lijn van verkoold hout zien, van toen Cress er met haar vinger overheen ging. Er zit as vast in de nerven van de houten stoel waar de Kaiser in zat; er zit een verbrande rode vlek op het tapijt van de vergiftigde wijn die ik dronk. Er zijn dingen die je met geen enkele schoonmaakbeurt kunt verwijderen. We moeten het gebouw met de grond gelijk maken, denk ik bij mezelf, als we weer weggaan uit de ruimte.

Ik had met plezier de rest van mijn leven nooit meer voet in deze kamer gezet, maar de afzondering, het bureau en de kaarten van Astrea en de rest van de wereld maken dit de beste plek om over strategie te praten. Toch kost het me moeite mijn blik los te rukken van de vlek op het tapijt.

‘Het is een eenvoudige ruil, Thora. Jouw dood, of die van jouw volk.’

Weer voel ik hoe het gif zich een weg door mijn keel baant en al het andere uitwist behalve de hitte en de pijn. Weer zie ik Cress over me heen gebogen staan, haar blik afstandelijk maar nieuwsgierig terwijl ze me kronkelend van de pijn gadesloeg, op dezelfde manier als ze vroeger keek naar een vertaling waar ze moeite mee had.

Ze denkt nu dat ik dood ben. Wat zal ze doen als ze erachter komt dat dat niet zo is? Misschien staan we nu quitte, maar één ding is niet veranderd: zij aarzelde niet om te proberen mij met eigen handen te doden en ik kon haar niet hetzelfde aandoen toen ik de kans had. Dat

alleen al is genoeg om me bang te maken.

‘Theo,’ zegt een stem, die me uit mijn gedachten haalt. Ik ruk mijn blik los van de wijnvlek en zie Dragonsbane op de hoek van het bureau zitten, haar benen gekruist op een manier die er primitief uit zou zien als ze iemand anders was. Ik weet wel beter dan een roerend weerzien met haar te verwachten, maar ze geeft me een knikje waaruit ik opmaak dat ze blij is dat ik nog leef.

Erik en Sandrin, de Astreaanse ouderling uit het Sta’Criveraanse vluchtelingenkamp, zijn er ook, samen met een meisje dat al snel wordt voorgesteld als Maile van Vecturia, de jongste dochter van stamhoofd Kapil en die, aan haar uiterlijk te zien, het tegenovergestelde is van haar plechtige, vredelievende vader. Hoewel ze dezelfde bruine huid en lang zwart haar hebben, heeft Maile een strakke kaak en een niet-aflatende boze blik, waardoor het lijkt alsof ze voortdurend overweegt om iemand te slaan.

In de komende dagen zullen Sandrin en Dragonsbane over zee vertrekken om de Astreanen die niet kunnen of willen vechten in veiligheid te brengen. Dat lijkt het enige waar men het over eens kan worden.

‘We kunnen hier niet veel langer blijven,’ zeg ik als ik helemaal bijgepraat ben. ‘De Kaiserin kan nu elk moment een leger hierheen sturen, als er al niet één onderweg is.’

Maile lacht en kijkt naar de anderen. ‘Ze heeft twee weken in het donker rondgezworven om ons een waarschuwing te geven die zo voor de hand ligt dat een kind hem had kunnen uitspreken,’ zegt ze voordat ze me weer aankijkt. ‘Wat dacht je precies dat we aan het doen waren terwijl jij gek werd in de mijn?’

‘Ik ben niet gek geworden,’ zeg ik scherp. ‘En voor zover ik gehoord heb, hebben jullie weinig gedaan in mijn afwezigheid, behalve onderling gekibbel.’

‘Het grootste deel van onze troepen is vertrokken om de steden langs de Savriarivier te heroveren. Maar zodra we het eens zijn over een plan om de hoofdstad in te nemen, zullen ze zich weer bij ons voegen,’ zegt Erik vanaf zijn plek, leunend tegen de stenen muur bij de deur. Hij lijkt niet veel aandacht aan ons te besteden, maar concentreert zich op het schillen van een appel met een klein mesje ter grootte van zijn duim.

Maile snuift. ‘De hoofdstad,’ zegt ze, terwijl ze met haar ogen rolt. ‘Je bent dus nog steeds bezig met dat dwaze plan.’

Het is inderdaad een dwaas plan. Ik weet dat en ik kan me voorstellen dat Erik dat diep van binnen ook weet. Maar nu zijn moeder zo kort geleden van hem is afgenomen en het leven dat hij kende volledig overhoop is gehaald, is Søren de enige familie die hij nog heeft, het enige vertrouwde in een vreemde en beangstigende wereld. Ik kan hem zijn dwaasheid niet kwalijk nemen; ik kan alleen maar hopen dat hij het ziet voor wat het is.

‘De Aardemijn innemen is ook een dwaas plan. Dat was van jou, toch?’ zeg ik in plaats daarvan, terwijl ik met mijn vinger de route volg die we moeten nemen om er te komen, de route die langs verschillende grote steden en dorpen loopt, die allemaal een bericht naar Cress zouden sturen zodra ze ons zouden zien. We kunnen haar net zo goed zelf een brief sturen, waarin we onze bedoelingen kenbaar maken.

Maile gromt maar antwoordt niet. Ik kijk op naar Dragonsbane. ‘Wat zijn jouw gedachten hierover, tante? Ik kan moeilijk geloven dat je hier niets over te zeggen hebt. Deel het met ons.’

Dragonsbane perst haar lippen samen. ‘Maile heeft in zekere zin gelijk,’ zegt ze na een ogenblik. ‘Elk type Wachter heeft natuurlijk zijn sterke punten, maar als het om strijden gaat... als we de Aardemijn zouden kunnen bevrijden, zullen alle Wachters die we aan ons aantal toevoegen de kracht hebben van twintig niet-begiftigde soldaten,’ zegt ze voordat ze haar hoofd peinzend schuin houdt. ‘Maar jij hebt ook gelijk, Theo. De Kaiserin zou ongetwijfeld op de hoogte worden gebracht en ons daar met het grootste deel van haar strijdkrachten tegemoet treden. We zouden geen schijn van kans hebben.’

‘Dat zijn ónze meningen,’ zeg ik. ‘Wat is de jouwe?’

Dragonsbane gaat met haar vinger langs de kaart, van de Vuurmijn naar Doraz. ‘Kaiserin Giosetta is me een aanzienlijke gunst verschuldigd,’ zegt ze. ‘Ze heeft ermee ingestemd de Astreaanse vluchtelingen op te nemen tot de oorlog is gewonnen. Maar misschien kan ze overgehaald worden om ons ook wat van haar troepen te lenen. Misschien kan ik die troepen deze kant op brengen.’ Ze wijst van Doraz af naar de oostkust van Astrea, waar de Aardemijn is. ‘Het is nog steeds een dagreis landinwaarts, maar de kans dat we worden opgemerkt neemt aanzienlijk af. Zeker als je de Kaiserin elders problemen bezorgt.’

Ik knik. ‘En kun je Giosetta overhalen?’ vraag ik, terwijl ik aan de Kaiserin uit Sta’Crivero denk. Ze was een van de betere mensen die ik

ontmoette, maar ze is nog steeds een heerseres met haar eigen behoeften en belangen. Ik betwijfel of ze ons zomaar troepen zal geven omdat ze ons aardig vindt.

Dragonsbane denkt er even over na. ‘Na de belegering van de Vuurmijn ben je een minder riskante investering geworden en er zijn velen die graag zouden zien dat de Kalovaxiërs ten onder gaan – Giosetta wil dat ook. Ze groeide op bij de Gorakiaanse grens, weet je. Ze zag hoe de Kalovaxiërs dat land verwoestten, zag wat er daarna gebeurde. Ze zal compensatie nodig hebben, natuurlijk, maar het is niet onmogelijk.’

‘Wat voor compensatie?’ vraag ik. De woorden komen er scherp uit. Ik ben nog niet vergeten dat Dragonsbane ooit de Sta’Criveranen de Watermijn heeft beloofd zonder mijn toestemming. Ik ben niet van plan haar weer te onderschatten.

Dragonsbane moet mijn achterdocht horen, want ze laat me een grijns met tanden zien. ‘Giosetta heeft geprobeerd mij voor Doraz te winnen en me een kaper in plaats van een piraat te maken. Misschien stem ik toe. Als de oorlog voorbij is, denk ik dat er geen Kalovaxische draken meer zullen zijn waar ik nog iets mee moet doen.’

Dragonsbane is even moeilijk te lezen als altijd, maar ik denk dat ze me hier een verontschuldiging voor Sta’Crivero aanbiedt. Wat het ook is, ik neem het aan.

‘Goed dan,’ zeg ik, terwijl ik weer naar de kaart kijk. ‘Terwijl jij dat doet... waar gaat de rest van ons heen? De Luchtmijn is het dichtst bij...’

‘In termen van fysieke afstand, ja,’ zegt Dragonsbane. ‘Maar we zouden al onze troepen over het Dalziagebergte en over of rond de Savriarivier moeten zien te krijgen. En dan hebben we het nog niet eens over diezelfde grote steden waar je het over had, waar we langs zouden moeten, midden in een grotendeels dor landschap waar je je nergens kunt verstoppen.’

Ik kijk op de kaart, naar de grote strook land in het centrum van Astrea. Dragonsbane heeft gelijk. We hadden van hier naar de Luchtmijn kunnen komen zonder ontdekt te worden voordat we de Vuurmijn bevrijdden, maar nu zijn we met teveel. We mogen van geluk spreken als we zelfs maar tot de Savriarivier kunnen komen voordat de Kaiserin over onze bewegingen hoort.

‘En de Watermijn?’ vraag ik na een ogenblik. ‘Die is geografisch

gezien het verst, maar we zouden ons aan de kustlijn kunnen houden, met de bergen als dekking. Er zijn een paar kleinere dorpen die we tegen kunnen komen, maar we kunnen ze ontwijken of in bedwang houden als dat nodig is en ze zouden niet echt een bedreiging vormen. Waterwachters hebben misschien niet de fysieke kracht van Aardwachters, maar Artemisia is fel genoeg en ik kan wel een paar oorlogstrucjes bedenken om met de kracht van illusie te spelen.'

Niemand antwoordt meteen, maar ze wisselen allemaal blikken uit. 'We hebben bericht ontvangen van de spionnen die we in het huishouden van de nieuwe Theyn hebben geplaatst,' zegt Sandrin na een ogenblik. 'Het schijnt dat hij te horen heeft gekregen dat koning Etristo... meer dan ontstemd was dat jullie Sta'Crivero zijn ontvlucht en zijn eigendom hebben gestolen.'

'Jullie waren vluchtelingen,' zeg ik. 'Niet zijn eigendom.' Hoewel ik me herinner hoe de vluchtelingen die ik ontmoette de slechtste baantjes hadden gekregen die niemand anders wilde en een hongerloon voor het werk kregen. In de ogen van de Sta'Criveranen waren ze niet veel meer dan slaven.

'Dat niet,' zegt Sandrin. 'Maar de schepen die jullie gestolen hebben, waren dat wel. Ik kan me echter voorstellen dat hij het verlies van het vluchtelingenkamp in veel opzichten als net zo heftig heeft ervaren.'

'Klopt,' zeg ik. 'Ik was de schepen vergeten. Hoe boos is hij precies?'

'Boos genoeg om samen te zweren met de Kaiserin – meer dan hij al was. We hebben vernomen dat de gezanten van Sta'Crivero en Kalovax over vijf dagen gaan ruilen.'

'Ruilen,' zeg ik langzaam. 'Wat ruilen?'

'Sta'Riveraanse troepen, hoogstwaarschijnlijk,' antwoordt Dragonsbane. 'Maar wat het ook is, Etristo's zoon, prins Avaric, komt persoonlijk naar hen toe om de regeling te overzien, dus we kunnen aannemen dat het belangrijk is. De ruil zal plaatsvinden bij de Watermijn. Onze bronnen zeggen dat de Sta'Criveranen over vijf dagen aankomen rond het middaguur en de ruil zal geschieden bij zonsondergang. Als we daarnaartoe gaan, lopen we recht op ze af.'

Er klopt iets niet, maar het duurt even voor ik doorheb wat het is. 'Ze zouden Avaric niet helemaal hierheen sturen om troepen te brengen – hij is geen generaal, hij heeft geen ervaring. En het Sta'Riveraanse leger is op zijn best ondermaats. Je zei het zelf, ze hebben nog nooit in

een oorlog gevochten. Waarom dan handelen?’

Maile haalt haar schouders op. ‘Soldaten zijn soldaten, en we zijn al met minder.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Het is niet logisch. Er is meer aan de hand. En wat zit er dan in voor koning Etristo?’

‘De Watermijn,’ zegt Dragonsbane. ‘Het lijkt erop dat onze afspraak misschien niet doorgaat, maar hij is nog steeds vastbesloten om die mijn te bezitten.’

Nu Sta’Crivero een grote droogte tegemoet gaat, weet ik zeker dat hij vastbesloten is. Maar op een of andere manier is die verklaring nóg minder logisch.

‘Dus koning Etristo stuurt zijn erfgenaam helemaal hierheen, naar een door oorlog verscheurd land, en verwacht dat hij met lege handen terugkomt, met alleen een belofte op zak? Er is geen reden voor de prins om persoonlijk te komen.’

Sandrin houdt zijn hoofd schuin. ‘Denk je dat er meer aan de hand is?’

‘Ja,’ zeg ik. ‘En ik weet niet wat het is, maar als zowel de Sta’Criveranen als de Kalovaxiërs het zo graag willen, dan wil ik het ook.’

Ik pauzeer en staar naar de kaart, alsof ik daar antwoorden kan vinden in plaats van alleen maar lijnen, namen en wegen.

‘We kunnen in een val lopen,’ zeg ik. ‘Of we kunnen de val zich tegen hen laten keren.’

‘Hoe?’ vraagt Dragonsbane.

‘Met illusies,’ zeg ik. ‘De kracht van de Watermijn. Als de Sta’Criveranen om twaalf uur arriveren, wanneer treffen de Kalovaxiërs hen daar dan?’

Draagsbane en Maile wisselen een blik. ‘Het is minder afstand vanaf de hoofdstad,’ zegt Dragonsbane na een moment. ‘Ze zullen te paard zijn, waarschijnlijk een kleine groep. Ik kan me voorstellen dat ze zullen proberen er rond dezelfde tijd te zijn.’

Ik knik langzaam. ‘Kunnen we oponthoud veroorzaken? Een paar uur verschil tussen de aankomst van de Sta’Criverans en die van hen realiseren?’

Dragonsbane overweegt dit. ‘Ja, dat zou kunnen. Stuur een paar spionnen naar de plekken waar ze zullen stoppen om te rusten. Die laten dan de paarden los, snijden wat zadelriemen door, doen iets in

hun eten om hun maag van streek te maken. Hoezo?’

‘Als we de Sta’riveranen kunnen uitschakelen voordat de Kalovaxiërs arriveren, kunnen we Artemisia en andere Waterwachters in de plaats van de Sta’Riveranen sturen, vermomd, zodat die kunnen achterhalen wat ze van plan zijn te ruilen. We zouden zo snel mogelijk moeten vertrekken, er zijn voordat de andere partijen op die plek aankomen, maar...’

‘En Søren dan?’ vraagt Erik, zijn stem zacht. Hij is al een hele tijd stil geweest. Ik was bijna vergeten dat hij er ook nog was. ‘Theo, je hebt beloofd dat we zouden doen wat we konden.’

Ik bijt op mijn lip. Een deel van mij zou niets liever willen dan met vuur op mijn vingertoppen recht op de hoofdstad af te marcheren en alles en iedereen te verbranden die tussen Søren en mij in staat. Maar als hij hier was, zou hij me een dwaas noemen omdat ik het zelfs maar overweeg.

‘De Prinz is de minste van onze prioriteiten,’ zegt Sandrin voordat ik kan spreken.

‘Hij is waarschijnlijk toch al dood,’ voegt Dragonsbane eraan toe. ‘Je zou een hele redding op touw zetten voor een lijk.’

‘En opgeruimd staat netjes, als je het mij vraagt,’ snauwt Maile.

Eriks gezichtsuitdrukking is vol frustratie en ik stel me voor dat hij op zijn tong bijt om niet te schreeuwen. Ik neem het hem niet kwalijk – ik weet niet waar Søren nu het hoofd aan moet bieden, maar prettig kan het niet zijn. Toch hebben de anderen goede punten. Het is het afwegen van het leven van één man tegenover het leven van duizenden.

‘Ik weet wat ik beloofd heb, maar Søren kan nu geen prioriteit zijn,’ zeg ik, terwijl ik Erik aankijk. ‘Hij is met Cress meegegaan om de rest van ons te beschermen en dat was een nobel offer. Hem op deze manier proberen te redden zou een verspilling van dat offer zijn, en ik weet zeker dat als we hem zouden vragen wat we moeten doen, hij hetzelfde zou zeggen.’

Ik zie hoe de schok en de pijn over Eriks gezicht spelen, voordat het vervaagt tot een masker van steen, dat hem alarmerend veel op de Kaiser doet lijken, zijn vader. Zonder een woord te zeggen stormt hij de kamer uit, de deur zo hard achter zich dichtslaand dat ik me kan voorstellen dat hij ter plekke versplintert.

Een ongemakkelijke stilte valt, tot ik hem verbreek. ‘Heeft iemand een beter plan dan de Watermijn?’ vraag ik.

‘Je hébt geen plan voor de Watermijn,’ wijst Dragonsbane me mild terecht. ‘Jullie hebben een idee.’

‘Eentje waar we snel iets mee moeten, als het wil werken,’ zeg ik. ‘We vertrekken bij dageraad en de rest van het plan kunnen we onderweg formuleren. Tenzij iemand een beter idee heeft?’

Ik kijk de kamer rond, maar niemand spreekt, zelfs Maile niet. ‘Goed dan,’ zeg ik. ‘Stuur een bericht naar de troepen. Laat ze ons zo snel mogelijk ontmoeten in het Woud van Perea. We hergroeperen ons en vallen van daaruit aan.’

Erik wacht me op buiten de barakken. ‘Je zei dat we Søren zouden redden,’ zegt hij zodra hij me in het oog krijgt. ‘Dat heb je me beloofd.’

Ik houd Eriks blik vast en knik een keer voor ik mijn blik neersla. ‘Ik weet het,’ zeg ik. ‘Maar ze hebben gelijk, Erik. Als we Søren nu redden, gaat dat ten koste van alle anderen. En daar komt nog bij dat er geen directe route naar de hoofdstad is waarbij we in leven blijven. Dat zou je moeten weten.’

Erik sluit zijn ogen stevig en schudt zijn hoofd. ‘Hij is mijn broer, Theo,’ zegt hij met gebroken stem. ‘We kunnen hem niet laten sterven.’

‘We weten niet of dat met hem gebeurt,’ zeg ik, hoewel het me naïef in de oren klinkt, zelfs in mijn eigen oren. ‘Cress zou hem niet helemaal terug naar de hoofdstad brengen als ze hem alleen maar wilde doden. Dat had ze hier ook kunnen doen. Als ze hem in leven houdt, dan is dat met een reden.’

‘Een publieke executie om een verraderlijke Prinz als voorbeeld te gebruiken is reden genoeg,’ zegt hij.

Ik schud mijn hoofd. ‘Haar greep op de troon is zwak, en er zijn er genoeg in de hoofdstad die geloven dat Søren de rechtmatige erfgenaam is. Haar beste kans om de troon te behouden is met hem te trouwen.’

‘Dat is een gok,’ zegt hij.

Ik haal mijn schouders op. ‘Dat ben jij ook voor mij,’ zeg ik. ‘Maar ik ken Cress. Ze is te slim om hem te doden – in ieder geval zal ze dat niet doen voordat ze hem eerst in haar voordeel heeft geprobeerd te gebruiken.’

‘Als je gelijk hebt, zal Søren daar niet mee instemmen,’ zegt hij, zijn

stem verlagend.

Mijn maag draait zich in een knoop. Cress is niet zo sadistisch als de Kaiser, zeg ik tegen mezelf, maar ik weet niet zeker of dat waar is. Ze is een gebroken meisje, en ik weet niet waartoe ze in staat is.

‘Hij breekt niet als hij gemarteld wordt,’ zeg ik, de gedachten uit mijn hoofd duwend.

Gemarteld. Het woord hangt tussen ons in, scherp en lelijk, en ontkleurt alles. Ik word misselijk bij de gedachte dat Søren gemarteld zou worden – gemarteld omwille van mij. Omdat ik heb ingestemd met Cress’ voorwaarden en haar vergif heb ingenomen, zelfs toen Søren me smeekte het niet te doen.

‘Je hebt het beloofd,’ zegt Erik opnieuw, en de woorden voelen aan als dolken.

‘Hoe moet ik dat dan doen, Erik?’ vraag ik, terwijl er frustratie in mijn stem sluipt. ‘Ik was de jongste in die ruimte en ze zouden me als een gelijke moeten zien, niet als een verliefde tiener die een jongen probeert te redden. We zullen een manier vinden om Søren te redden, ik wil die belofte houden, maar we moeten het slim aanpakken. Ik vraag je om me te vertrouwen.’

Erik aarzelt, en een moment lang maak ik me zorgen dat hij nee zal zeggen.

In plaats daarvan glimlacht hij grimmig.

‘Het is ironisch,’ zegt hij. ‘Ik denk niet dat Søren ooit veel geduld heeft gehad als het op jou aankwam.’

Ik voel de woorden als een klap in mijn gezicht, terwijl schuldgevoelens zich in mijn maag nestelen. ‘Misschien niet,’ zeg ik. ‘Maar kijk waar dat hem gebracht heeft. Te veel mensen zijn van mij afhankelijk; ik kan nu niet dezelfde fouten maken.’

GEVECHTISOEFENING

ER IS EEN OUDE ASTREAANSE ballade over de zon die ondergaat boven de Calodeaanzee, maar die leeft in het ravijn van mijn geheugen, gebroken en wazig, zodat hij alleen nog maar vaag en onduidelijk is. Toch hoor ik nu de echo van die melodie in mijn hoofd, terwijl ik kijk naar de levendige, oranje zon die onder de horizon duikt en een warme, oranje gloed werpt over de grillige toppen van de bergketen die boven ons uittorent. Het licht schildert de hemel met penseelstreken violet, zalmroze en turkoois, en met de fluistering van sterren die in zicht verschijnen, daar waar de hemel het donkerst is.

Ik ben thuis, denk ik, en mijn borstkas klemt zich om het woord alsof ik het nooit meer los wil laten.

Dit gevoel van overrompeling verbaast me. Ik wist al dat ik in Astrea was sinds ik er weken geleden voet aan wal zette, maar ik denk niet dat ik het tot dit moment echt waardeerde. Ik ben thuis, en ik zal deze kusten nooit meer verlaten als het aan mij ligt.

‘Als je klaar bent met huilen om een zonsondergang, kunnen we beginnen,’ zegt Artemisia, al klinkt ze zelf niet alsof het haar onberoerd laat.

Ik draai me weg van de zonsondergang en naar haar en Heron toe. Artemisia toont haar uitputting misschien tastbaarder, bedekt met een chagrijnige houding, maar ik zie het ook aan Heron. Aan zijn ingezakte schouders, aan de zwaarte in zijn ogen. Als het aan hen lag, zouden ze nu in de eetzaal gaan zitten, hun borden volstapelen met eten en dan een rustig gesprek voeren, gevolgd door een nacht van rustgevende slaap. Maar in plaats daarvan volgden ze me tot diep in het gebergte met niets anders dan een paar stukjes droge cracker en gedroogd vlees

om hun honger te stillen.

En ze deden het omdat ik het van hen vroeg. Niet als koningin, dat had misschien gewerkt bij Heron, maar ik weet zeker dat Art een aantal “interessante” toepassingen voor mijn kroon had voorgesteld als ik dat had gedaan. Nee, ze zijn hier als mijn vrienden en daar ben ik dankbaar voor.

Nog niet zo lang geleden dacht ik dat ik niemand kon vertrouwen, maar kijk ons nu eens. Ik zou hen met alles vertrouwen.

Daarom heb ik hen meegesleept naar het midden van de bergen, ver weg van de nieuwsgierige ogen van de anderen.

Ik haal rustig adem en kijk naar beneden naar mijn handen, waar vuurballen in mijn handpalmen verschijnen.

Heron heeft me dit al zien doen, maar Artemisia werpt een peinzende blik op mijn handen.

‘Heel aardig,’ zegt ze. ‘Maar dat kon je al vóór de mijn doen. Voor het gif, zelfs.’

Herons mond valt open als hij naar haar kijkt, en ik realiseer me dat ik hem dat nooit verteld heb. ‘Ze kon wát doen?’ Hij kijkt terug naar mij. ‘Jij kon wat precies doen?’

Ik zucht, sluit mijn handen en doof de vlammen. ‘Het was niet hetzelfde,’ zeg ik tegen hen beiden. ‘Ik kon het toen niet onder controle houden, en het was nooit zo sterk. Hitte, ja, verzengende hitte zelfs, maar geen volle vlammen. Het was nooit zó.’

Herons mond hangt nog steeds open, maar na een seconde sluit hij hem. ‘Dat heb je me nooit verteld,’ zegt hij.

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik heb het aan niemand verteld. Art kwam er per ongeluk achter. Een tijdje dacht ik dat ik misschien gek werd of dat ik vervloekt was... Ik weet het niet. Het leek me makkelijker om het alleen te dragen.’

‘Zoals in de hoofdstad, toen je ons niet vertelde dat de Kaiser met je wilde trouwen?’ vraagt Heron hoofdschuddend. ‘Je had het ons moeten vertellen. Blaise wist het ook niet?’

‘Nee,’ zeg ik, wegstarend. ‘Hij had genoeg om zich zorgen over te maken. Daar wilde ik niets aan toevoegen.’

Heron knikt langzaam en weegt zijn volgende woorden zorgvuldig af. ‘Is dat de reden dat hij er nu niet is?’ vraagt hij.

Ik geef even geen antwoord en kruis mijn armen over mijn borst.

‘We hebben allebei besloten dat enige afstand ons goed zou doen,’ zeg ik, terwijl ik probeer mijn stem vlak en vrij van emotie te houden.

Artemisia snuift. ‘We zullen zien hoelang dat duurt. Jullie twee zijn door en door hetzelfde. Jullie hebben elkaar nodig zoals de zee de maan nodig heeft.’

Haar woorden veroorzaken irritatie diep onder mijn huid. ‘Nou, hij heeft me zelf gezegd dat ik hem niet nodig heb, en ik heb geen tijd of energie om zijn ego te sussen,’ zeg ik. ‘Trouwens, als hij zo vastbesloten is om zichzelf de vernieling in te helpen, is dat zijn keuze, maar ik ga hem niet aanmoedigen terwijl hij het doet.’

Artemisia en Heron wisselen blikken uit die ik niet goed kan lezen, voordat Artemisia zucht.

‘Goed, dus je kunt gemakkelijk een vlam oproepen, en Heron zei dat je de structuur ervan kunt veranderen, wat... anders is,’ zegt ze. ‘Maar dat alleen zal je niet veel helpen als je het tegen een vijand moet gebruiken.’

Een vijand. Ik waardeer het dat ze het vaag houdt in plaats van de naam van Cress te zeggen. Ik vraag me af of het horen van die naam ooit zal ophouden te voelen als een mes tussen mijn ribben. Ik duw haar uit mijn gedachten en concentreer me op het vuur, breng het terug naar mijn handen.

Artemisia wenkt me naar haar toe. ‘Dit is net een gevechtsoefening,’ zegt ze met een wrange glimlach. ‘Probeer ze eens te gooien.’

Daar schrik ik van. ‘Naar jou?’ vraag ik. ‘Ik wil je geen pijn doen.’

Artemisia lacht. ‘Het is schattig dat je denkt dat je dat zou lukken,’ zegt ze.

Ik werp een blik op Heron, die op zijn hoede maar gelaten kijkt. Hij knikt. Ik haal mijn rechterarm naar achteren en gooi, me het vuur voorstellend als een bal. Het verlaat mijn hand, maar zodra de vlam in de lucht is, krimpt hij ineen en verdwijnt in een rookwolk.

‘Zie je?’ zegt Artemisia. ‘Ik zei toch dat het me niet zou deren.’

Ik frons en probeer het opnieuw met mijn linkerhand, maar hetzelfde gebeurt. ‘Ampelio kon met vuur gooien,’ zeg ik. ‘Hij liet het er gemakkelijk uitzien.’

‘Je kunt alles makkelijk laten lijken als je maar genoeg oefent,’ zegt Heron. ‘Hoe verder het vuur van je af gaat, hoe zwakker het wordt. Je moet niet alleen de vlam, maar ook je kracht meegooien.’

‘Dat klinkt simpel, maar ik weet niet hoe ik dat moet doen,’ zeg ik.

‘Concentreer je en oefen,’ zegt Heron. ‘Probeer het nu nog eens, maar stuur je kracht mee, niet alleen het vuur zelf. De edelsteen zou moeten helpen. Stel je voor dat je je kracht erdoorheen kanaliseert.’

Ik raak Ampelio’s edelsteen in mijn nek aan en haal rustig adem voordat ik weer een vuurbal in mijn rechterhand oproep. ‘Wil je nog steeds dat ik hem naar jou gooi?’ vraag ik aan Artemisia.

Ze grijnst. ‘Doe je best.’

Als ik de vuurbal gooi, voel ik hem zowel in mijn borst als in mijn arm. Ampelio’s hanger klopt tegen mijn huid als een tweede hartslag. Deze keer verlaat het vuur mijn hand en behoudt zijn vorm, hoewel het zwakker wordt terwijl het door de lucht zeilt. Artemisia doet een hand omhoog voordat het haar raakt en water vliegt uit haar vingertoppen, waardoor de vuurbal in stoom verandert.

‘Beter,’ zegt ze. ‘Maar nog steeds zwak. Laten we het nog een keer doen.’

Tegen de tijd dat we de berg weer afgaan, doet elke spier in mijn lichaam pijn. Ik mis de zwaardlessen bijna. Maar hoeveel pijn ik ook heb, voor het eerst in lange tijd voel ik me volledig en vredig. Ik voel me goed. Ik weet dat dit nog maar het begin is en dat ik nog lang niet tegen Cress opgewassen ben, maar ik ben op de goede weg, en voor vandaag is dat genoeg.

‘Dus je gaat niet naar de hoofdstad om Søren te redden,’ zegt Artemisia terwijl we het kronkelige pad terug naar het kamp nemen.

Denken aan Søren voelt als een trap aflopen en verwachten dat er een trede meer is dan er is. Het zet mijn wereld op zijn kop.

‘Nee,’ zeg ik, in de hoop dat ik stabiel klink dan ik me voel. ‘Het zou dwaas zijn om zonder genoeg krijgers, zonder plan, naar binnen te stormen. Als Søren hier was, zou hij ons hetzelfde vertellen.’

‘Het is de juiste beslissing,’ zegt Art met een knikje. ‘En je hebt geen gezichtsverlies geleden door een vijandelijke Prinz voorrang te geven ten overstaan van bondgenoten die nog niet zo goed weten of ze je wel willen steunen.’

‘Hij is geen vijand,’ zeg ik met een zucht.

Artemisia schudt haar hoofd. ‘Dat weten wij, en misschien geloven sommige anderen dat na alles ook wel, maar er is nog altijd een brede kloof tussen vijand zijn en één van ons zijn, en dat is een kloof die hij

nooit zal overbruggen.’

‘Ik weet het,’ zeg ik. ‘Maar ik heb Erik beloofd dat we hem zouden redden. En dat doen we – als we kunnen.’

Een harde uitdrukking verschijnt op Herons gezicht. ‘Erik is roekelozener dan jij,’ zegt hij, zijn stem laag. ‘Hij laat zich niet inpakken met loze beloftes en we hebben Goraki’s soldaten nodig, hoe weinig het er ook zijn, als we het tegen de Kalovaxiërs willen opnemen.’

‘Erik heeft nu al een zwakke greep op Goraki,’ zegt Artemisia met een laatdunkende snuif. ‘Hij is de bastaardzoon van de Kaiser, en nu zijn moeder niet meer..’ Ze stopt en kijkt mij aan, hoewel ik er wel voor oppas om een kik te geven. ‘Nu ze er niet meer is, is zijn greep zwakker dan ooit. Als hij besluit ons bondgenootschap te verlaten en achter zijn Kalovaxische broer aan te gaan, zou hij dat waarschijnlijk alleen doen. Hij kan niet zo dom zijn dat hij dat niet weet.’

‘Hij heeft net zijn moeder verloren en Søren is de enige familie die hij nog heeft,’ zegt Heron. ‘Hij is niet dom; hij begrijpt het risico. Hij geeft er alleen misschien niet om.’

Voordat Art en ik kunnen reageren, versnelt Heron zijn pas en loopt een paar meter voor ons uit.

‘Ze hebben veel tijd met elkaar doorgebracht,’ zegt Art op haar hoede als hij eenmaal buiten gehoorsafstand is.

Ik ben niet verbaasd. Erik vertelde me dat hij in Heron geïnteresseerd was, en hoewel Heron veel terughoudender is over wat er in zijn hart leeft, herinner ik me hoe rood zijn wangen werden als hij bij Erik in de buurt was, hoe hij plotseling verlegen en onhandig werd.

‘Hoelang al?’ vraag ik haar.

Ze haalt haar schouders op. ‘Heron is niet iemand die alle details van zijn persoonlijke leven prijsgeeft, in tegenstelling tot allerlei andere mensen die ik zou kunnen opnoemen,’ zegt ze met een scherpe blik in mijn richting. ‘Maar ik denk dat het begon met de *molo varu*. Ik betrapte hem er soms mee, berichten schrijvend, andere berichten lezend, maar als ik hem vroeg of er nieuws uit Goraki was, zei hij altijd van niet. Wat het ook was, na de strijd leek alles snel te gaan. Ze brengen de meeste nachten samen door.’

‘Dat is mooi,’ zeg ik haar. ‘Ik kan me voorstellen dat ze allebei behoefte hebben aan troost en gezelschap. Ze hebben allebei verliezen geleden. Ik ben blij dat ze in ieder geval iets positiefs hebben gevonden

te midden van zoveel oorlog, pijn en verdriet.’

‘Ik denk ook dat het goed is,’ zegt Artemisia met toegeknepen ogen. ‘Maar het is zo snel gegaan... en het verlies van Leonidas heeft Heron verwoest. Toen ik hem ontmoette, nadat hij ontsnapt was uit de Aardemijn, was hij zichzelf niet meer, één en al rauwe wonden en gebroken stukjes van zijn hart. Hij heeft zichzelf het afgelopen jaar langzaam en moeizaam heropgebouwd. Ik denk dat een doel hebben, en jou bovendien, beter voor hem is geweest dan je beseft. Dat is het vreemde aan Heron. De meeste mensen die zoveel verloren hebben als hij sluiten zich af. Zo hebben jij en ik overleefd, en Blaise nog meer, denk ik. Maar Heron is anders. Hij houdt mensen niet op afstand. Hij houdt ze vast als een drenkeling. Het is iets wat ik bewonder, maar het maakt me ook bang. Ik sta niet echt te popelen om hem zijn hart weer te zien breken.’

Ik hoor duidelijk de waarschuwing in haar stem.

‘Ik zal doen wat ik kan om Erik aan onze kant te houden,’ zeg ik haar. ‘Maar ik wist niet dat je zo’n romanticus was.’

Artemisia staart me aan. ‘Dat ben ik niet,’ zegt ze scherp. ‘Ik kan gewoon niet tegen kniezende mensen.’

‘Natuurlijk,’ zeg ik.

‘Jij bent niet aan het mokken,’ zegt ze na een moment. ‘Ik dacht dat je dat wel zou doen. Je was gehecht geraakt aan de *prinkiti*... aan Søren. En aan Blaise, trouwens. En nu ben je hier zonder één van hen.’

Ik bijt op mijn onderlip. ‘Ik ga niet liegen en je vertellen dat ik Søren niet mis. Natuurlijk mis ik hem wel. En ik mis Blaise ook, en de mensen die we vroeger voor elkaar waren. Maar Blaise zei dat ik uiteindelijk altijd voor Astrea zal kiezen en juist nu heeft Astrea me nodig. Het land heeft niets aan me als ik me zorgen maak over iemand die geen zin heeft om zich zorgen over zichzelf te maken.’

Artemisia werpt een zijdelingse blik op me en knikt één keer resoluut. ‘Mooi zo,’ zegt ze. ‘En nu hoeven we het nooit meer over je hart te hebben.’

Er verstrijkt een moment in stilte voordat ik een vraag stel die al een tijdje in mijn hoofd zit. ‘En jouw hart?’ vraag ik haar. ‘Ik heb Spiros al een tijdje niet meer gezien. Niet sinds Sta’Crivero.’

‘O, hij is er wel, maar ik denk dat hij afstand van mij houdt, en dus ook van jou,’ zegt ze met een schouderophaal. ‘Ik schijn zijn gevoelens